

9. Ilyashenko, V.A. Mechanisms of Development of Local Self-Government in Ukraine / V.A. Ilyashenko // *Derzhava i regioni. Naukovo-virobnichiy zhurnal. Seriya «Derzhavne upravlinnya»*. – 2011. – № 3. – P. 97-102.
10. “On Local Self-Government in Ukraine” : Law of Ukraine of May 21, 1997, № 1697-VII [Electronic resource]. – Access mode : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр>
11. Skakun, O.F. *Teoriya derzhavi i prava* [Theory of State and Law] / O.F. Skakun. – Kyiv : Alerta ; KNT ; CUL, 2010. – 520 c.
12. Pohorilko, V.F. “Public Power” / V.F. Pohorilko // *Law Encyclopedia* / ed. Y.S. Shemshuchenko. – Kyiv : Ukrainian encyclopaedia, 1998-2004. – Vol. 5. – 2003. – P. 196.
13. Kolomoiets, T.O. *Vstup do navchal'nogo kursu «Administrativne pravo Ukraine»* [Introduction to the course "Administrative Law of Ukraine"] / T.O. Kolomoiets, V.K. Kolpakov. – Kyiv : In Yure, 2014. – 240 p.
14. Boryslavska, O.M. “Local Self-Government as a Form of Decentralization and Guarantee of Democratic Political Regime” / *Visnik L'viv university. Seriya yuridichna*. – 2011. – Iss. 52. – P. 127-133.
15. Onupriienko, A.M. “Local Self-Goverenment in the System of Vertical Separation of Powers : General Theoretical Aspects” / A.M. Onupriienko // *Pidpriemnictvo, gospodarstvo i pravo*. – 2010. – № 3. – P. 27-30.
16. “Historical and Legal Problems of Decentralization of Power and European Integration of Ukraine”/ D.M. Dynovskyi // *Istoriko-pravova real'nist' u global'nomu i regional'nomu vimirakh* : materials XXVII the International istoriko-pravovoy conference (on Septembers, 21-23 in 2012). – Part I. – Kyiv ; Simferopol : Dolya, 2012. – P. 224-232.

УДК 347.73

ПРАВОВІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ БЮДЖЕТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Перошук З.І., к.ю.н.

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
вул. Володимирська, 60, м. Київ, Україна
zoryna888@ukr.net*

Статтю присвячено правовим питанням удосконалення бюджетної системи України. Автор перераховує ключові проблеми нинішньої бюджетної системи України, вирішення яких потребує ґрунтовної фінансово-правової наукової оцінки та конкретних змін у національному законодавстві.

Ключові слова: бюджет, бюджетна система України, структура бюджетної системи України, міжбюджетні трансферти.

ПРАВОВЫЕ ВОПРОСЫ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ БЮДЖЕТНОЙ СИСТЕМЫ УКРАИНЫ

Перошук З.И.

*Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко,
ул. Владимирская, 60, г. Киев, Украина
zoryna888@ukr.net*

Статья посвящена правовым вопросам совершенствования бюджетной системы Украины. Автор перечисляет ключевые проблемы нынешней бюджетной системы Украины, решение которых требует основательной финансово-правовой научной оценки и конкретных изменений в национальном законодательстве.

Ключевые слова: бюджет, бюджетная система Украины, структура бюджетной системы Украины, межбюджетные трансферты.

LEGAL ISSUES OF IMPROVING THE BUDGET SYSTEM OF UKRAINE

Peroshchuk Z.I.

*Taras Shevchenko national university of Kyiv, str. Volodymyrska, 60, Kyiv, Ukraine
zoryna888@ukr.net*

The article is devoted to legal aspects of improvement of the Budget system of Ukraine. The author shows key problems related to the present Ukraine's budgetary system solution of which requires specific changes in national legislation. The problems existing in Ukraine's budgetary system lead to inefficient and ineffective use of the budget funds which form the Budget system of Ukraine.

The author pays attention to the imperfection of the structure of the modern national budgetary system. It includes the State budget and more than 12 000 local budgets. 90 percent of local budgets receive transfers from the State budget thus they are subsidized by the State budget. That's why they more or less financially depend on the State budget. Such dependence is related to the budget facilities which are necessary for public function implementing delegated from central Government to local self-government to ensure the most efficient function implementation taking into account the subsidiarity principle.

The article also refers to ineffectiveness of the budget institution chain which has been shaped regardless trends in changing population and regional needs and the critical thing – it does not match the best practices of the state and local budgets' implementation aimed to achieve planned goals in the national socio-cultural sphere.

According to author's opinion it is premature to introduce the program budget in gat the local level in terms of current situation in the budget sphere in Ukraine(a huge number of local budgets, low availability of financial resources of local budgets, etc.).The researcher is positive the question regarding implementing program budgeting could be raised after providing the administrative reform and establishing new budget structure in Ukraine.

Besides afore-mentioned issues this article raises questions related to inter-governmental transfers.

The final point of the article shows a strict policy aimed at fiscal decentralization has not formed in Ukraine so far. To speed up this process it's necessary to develop primary a comprehensive plan to reform all sectors of the public sphere as all of them require more or less concrete conversions and are directly related to the Budget system of Ukraine.

Key words: budget, budget system of Ukraine, structure of the budget system of Ukraine, intergovernmental transfers.

Бюджетна система України на сучасному етапі свого існування функціонує в умовах нестабільної світової й національної економіки, незадовільної протягом останніх років соціально-економічної ситуації в країні та за її межами.

Незважаючи на постійне вдосконалення бюджетного законодавства, нині існує чимало дискусійних і суперечливих норм, які потребують науково-правової оцінки.

Великий внесок у розв'язання проблемних питань, що існують у сфері бюджетної системи України, зробили Л.К. Воронова, А.А. Нечай, Н.Я. Якимчук, О.А. Музика-Стефанчук, В.Д. Чернадчук та інші вітчизняні науковці.

Метою статті є виявлення проблем правового регулювання бюджетної системи України.

Сучасна бюджетна система України потребує серйозної наукової фінансово-правової оцінки.

Так, бюджетна система України містить державний бюджет і понад 12 000 місцевих бюджетів. Це неймовірно велика кількість бюджетів. Більше того, 90% місцевих бюджетів дотується з державного бюджету, тобто більшою чи меншою мірою фінансово залежить від останнього в частині бюджетних коштів для виконання функцій держави, що передаються на виконання місцевому самоврядуванню з метою забезпечення найбільш ефективного їх виконання на основі принципу субсидіарності (стаття 82 Бюджетного кодексу (далі – БК) України).

Наприклад, у 2012 році з державного бюджету дотації вирівнювання отримали 10 905 місцевих бюджетів, і лише 1 181 місцевий бюджет можна вважати самодостатнім (у 2011

році таких бюджетів налічувалося 10 945 та 1 141 відповідно [1; 2]. І це вже після прийняття нового БК України [3]. Подібна тенденція спостерігається також у 2013-2014 роках [4; 5].

Згідно із Законом України «Про Державний бюджет України на 2013 рік» та Законом України «Про Державний бюджет України на 2014 рік» на вирівнювання дохідної спроможності місцевих бюджетів із державного бюджету місцевим бюджетам на 2013 та 2014 роки передбачалися міжбюджетні трансферти – дотації вирівнювання (пункт 22 частини 1 статті 2 БК України) 55,7 млрд. грн. та 63,1 млрд. грн. відповідно [6; 7] (на 2011 та 2012 роки – 43,6 млрд. грн. та 51,7 млрд. грн. відповідно [8; 9]).

Таку ситуацію можна трактувати неоднозначно. З одного боку, високий рівень дотаційності місцевих бюджетів означає залежність місцевих бюджетів від державного бюджету, а з іншого – може свідчити про інтенсивний перерозподіл фінансових ресурсів через бюджетну систему з метою усунення диспропорцій у розвитку регіонів.

Ми є прихильниками першої позиції. На нашу думку, якби за 20 років незалежності України було проведено адміністративно-територіальну реформу, завдяки якій зменшилася б кількість адміністративно-територіальних одиниць, чисельність місцевих бюджетів була б значно меншою, а їх фінансова забезпеченість – значно кращою.

Наведені фінансові показники є своєрідним наслідком інших даних, закладених у Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні.

Згідно з Концепцією реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні система місцевого самоврядування на сьогодні не задовольняє потреби суспільства. Функціонування органів місцевого самоврядування в більшості територіальних громад не забезпечує створення й підтримку сприятливого життєвого середовища, необхідного для всебічного розвитку людини, її самореалізації, захисту її прав, надання населенню органами місцевого самоврядування, утвореними ними установами й організаціями високоякісних і доступних адміністративних, соціальних та інших послуг (публічних послуг) на відповідних територіях.

З 1991 року чисельність сільського населення зменшилася на 2,5 млн осіб, а кількість сільських населених пунктів – на 348 одиниць. Водночас кількість сільських рад збільшилася на 1067 одиниць.

В Україні утворено близько 12 тис. територіальних громад, у більш як 6 тис. громад чисельність жителів становить менше 3 тис. осіб, з них у 4 809 громадах – менше 1 тис. осіб, а в 1129 громадах – менше 500 осіб. У більшості з них не утворено виконавчі органи відповідних сільських рад, відсутні бюджетні установи, комунальні підприємства тощо. Органи місцевого самоврядування таких громад практично не можуть здійснювати надані їм законом повноваження.

Дотаційність 5419 бюджетів місцевого самоврядування становить понад 70%, 483 територіальні громади на 90% утримуються за рахунок коштів державного бюджету.

Здійснення постійної фінансової підтримки малочисельних територіальних громад через районні бюджети з використанням системи дотацій вирівнювання є обтяжливим для державного бюджету та стримує розвиток малих міст і великих селищ [10].

Отже, надмірна подрібненість територіальних громад призводить до надзвичайно слабкої їх матеріально-фінансової бази. Бюджети таких територіальних громад (як правило, сіл, їх об'єднань і селищ) є неефективними, оскільки з об'єктивних причин не містять достатніх фінансових ресурсів (надходжень) для здійснення необхідних витрат на виконання органами місцевого самоврядування покладених на них повноважень.

Формування в сучасних соціально-економічних умовах високодотаційних бюджетів, тобто бюджетів, у яких витрати значно перевищують обсяг їх надходжень, є безперспективною тенденцією сучасної бюджетної системи України.

Саме тому з огляду на фінансово-економічні й соціологічні показники, які зумовлюють необхідність реформування бюджетної системи України, постає гостра потреба в пошуках правильних правових механізмів такого реформування.

Позитивним є той фактор, що вже наявні певні напрацювання змін до Конституції України [12], зокрема, щодо розділів, які стосуються адміністративно-територіального устрою й місцевого самоврядування.

Спираючись на реальний доробок у цій сфері, одним з основних завдань постає проектування нової структури бюджетної системи України та її правове закріплення в БК України.

Загалом ми підтримуємо зміни до Конституції України в частині нової системи адміністративно-територіального устрою нашої держави, що передбачатиме у своїй структурі регіони, райони та громади. Вона, на нашу думку, є цілком прийнятною для організації бюджетного устрою, зокрема, побудови бюджетної системи України.

Слід зазначити, що успішний досвід реформування бюджетної системи має Республіка Польща, яка свого часу розпочала державні перетворення саме з адміністративної реформи та реформи місцевого самоврядування. До речі, сучасний адміністративний устрій Польщі є схожим, навіть аналогічним до того, що пропонується в Україні (прототипами регіонів фактично є воєводства, районів – повіти, громад – гміни). Подібну до адміністративного устрою структуру має бюджетна система цієї країни: державний бюджет, бюджети воєводств, бюджети повітів та бюджети гмін.

Модель польської бюджетної системи цілком може бути втіленою в Україні, оскільки вона перебудовувалася приблизно з такої ж моделі бюджетної системи, яка нині існує в Україні (величезної кількості місцевих бюджетів). Наприклад, до 01.01.1999 року в Республіці Польща існувало 49 регіонів, після реформи територіальної організації влади їх (воєводств) стало 16. Тобто лише на рівні регіонів (воєводств) бюджетів стало на 23 менше.

У разі внесення відповідних змін до Конституції України з огляду на розуміння бюджетного устрою (як врегульованої правовими нормами права побудови бюджетної системи держави, внутрішня структура якої зумовлюється адміністративно-територіальним устроєм) виникає необхідність внесення відповідних змін до БК України, які мають оптимізувати (конкретизувати) структуру бюджетної системи з метою уникнення тих проблем, про які йшлося вище (велика кількість малозабезпечених фінансовими ресурсами бюджетів, високий рівень дотаційності бюджетів тощо).

Відповідно, у структурі бюджетної системи з'являються бюджети громад, прототипами яких є бюджети місцевого самоврядування – бюджети територіальних громад сіл, їх об'єднань, селищ, міст (у тому числі районів у містах), які функціонують у структурі сучасної бюджетної системи. Надзвичайно важливим у контексті викладеного є встановлення нормативно-правового критерію формування громадою свого бюджету.

На нашу думку, таким критерієм може стати чисельність населення. Тобто бюджет громади може бути сформований у разі, якщо вона налічує 5 тис. і більше осіб. Така постановка питання ліквідує практику формування малочисельними громадами неефективних бюджетів.

Однією з важливих причин, яка значно погіршує структуру видатків бюджетів на здійснення повноважень органів місцевого самоврядування, є недосконала й неефективна мережа бюджетних установ.

Бюджетними установами є органи державної влади або органи місцевого самоврядування, а також організації, які створені ними для здійснення управлінських, соціальних, правоохоронних та інших делегованих державою функцій, утримуються за рахунок бюджетних коштів, здійснюють свою діяльність на основі кошторису та наділяються правом надавати публічні послуги.

В Україні мережа бюджетних установ ще з радянських часів сформувалася без урахування тенденцій зміни кількості населення й потреб регіонів та не відповідає передовому досвіду здійснення видатків державного й місцевих бюджетів для досягнення запланованої загальнодержавної мети в соціально-культурній сфері.

Так, видатки місцевих бюджетів розраховуються на підставі фінансових нормативів бюджетного забезпечення (стаття 94 БК України) і класифікуються за функціональною ознакою (стаття 10 БК України) [3]; мережа бюджетних установ відіграє важливу роль, оскільки в результаті утримується за рахунок коштів бюджетів, що становлять бюджетну систему України.

Така ситуація також суперечить одному з основних принципів бюджетної системи України – принципу ефективності й результативності (стаття 7 БК України) [3]. Це ключова проблема нинішньої бюджетної системи України, вирішення якої потребує конкретних змін у національному законодавстві. Кошти бюджетів, що становлять бюджетну систему України, використовуються нераціонально й неефективно, а це означає, що в контексті викладеного потрібно змінювати правові, організаційні та фінансові засади функціонування систем освіти, охорони здоров'я, культури тощо.

Для цього, крім відповідних змін до законодавства, необхідною є суспільна ініціатива модернізації соціально-культурних та інших галузей, оскільки зрозуміло й виправдано, що кожна територіальна громада зацікавлена в наявності власної розгалуженої сфери бюджетних установ.

В умовах існування сучасної бюджетної системи України (великої кількості місцевих бюджетів, низького рівня забезпечення фінансовими ресурсами місцевих бюджетів тощо) передчасним, на нашу думку, є запровадження програмно-цільового методу на рівні місцевих бюджетів.

Загалом це питання є актуальним ще з початку 2000-х років – з моменту схвалення Концепції застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі [13]. Пізніше розробку теоретико-методологічних засад програмно-цільового методу планування видатків місцевих бюджетів на середньострокову перспективу та проведення експерименту із запровадження елементів програмно-цільового методу складення й виконання місцевих бюджетів в окремих регіонах передбачила Концепція реформування місцевих бюджетів, схвалена Кабінетом Міністрів України у 2007 році [14].

У 2011 році проводився експеримент із запровадження програмно-цільового методу на місцевому рівні, у якому взяло участь 118 місцевих бюджетів Автономної Республіки Крим, Житомирської, Луганської та Львівської областей, а також бюджет міста Києва; у 2012 році до експерименту залучено всі обласні бюджети та бюджети міст обласного значення [15].

Слід зауважити, що експеримент підтвердив передчасність застосування програмно-цільового методу на рівні місцевих бюджетів. Так, багато подрібнених бюджетних програм і їх результативних показників призводить до збільшення роботи головних розпорядників бюджетних коштів, яким доводиться опрацьовувати велику кількість інформації, значна частина якої не дає можливості здійснювати порівняльний аналіз типових бюджетних програм.

Зазначене спричиняє справедливі нарікання з боку всіх учасників бюджетного процесу щодо збільшення об'єму роботи в частині опрацювання документів у форматі програмно-цільового методу та не дає можливості оцінити його переваги, особливо в умовах обмеженого фінансового ресурсу.

Загалом розробка теоретико-методологічних засад програмно-цільового методу формування місцевих бюджетів та проведення експерименту із запровадження елементів програмно-цільового методу складення й виконання місцевих бюджетів є позитивною практикою, однак

в умовах великої кількості місцевих бюджетів, що становлять бюджетну систему України, обмеженого фінансового ресурсу місцевих бюджетів це питання не є актуальним. На нашу думку, якщо його й піднімати, то лише після проведення адміністративно-територіальної реформи, встановлення нового бюджетного устрою України.

Відкритим залишається питання надання з державного бюджету місцевим бюджетам міжбюджетних трансфертів.

З одного боку, БК України визначив конкретний перелік видів міжбюджетних трансфертів. З іншого боку, щодо більшості з них нез'ясованими залишаються правові передумови визначення й передбачення їх у державному бюджеті, незрозумілими є критерії розподілу між бюджетами, що становлять бюджетну систему.

Так, статтею 105 БК України [3] визначаються правові норми щодо субвенції на виконання інвестиційних програм (проектів).

Інвестиційною програмою (проектом) вважається комплекс заходів, визначених на основі національної системи цінностей і завдань інноваційного розвитку економіки та спрямованих на розвиток окремих галузей, секторів економіки, виробництв, регіонів, виконання яких здійснюється з використанням коштів державного та (або) місцевих бюджетів чи шляхом надання державних та (або) місцевих гарантій (пункт 26 частини 1 статті 2 БК України).

Стаття 105 БК України у частині 1 передбачає надання субвенції на основі певних принципів (об'єктивності й відкритості, єдності, збалансованого розвитку, цільового використання коштів) та з урахуванням певних основних засад: економічної ефективності досягнення цілей інвестиційної програми (проекту) із залученням мінімального обсягу бюджетних коштів на виконання інвестиційних програм (проектів); спрямування субвенції конкретно на створення, приріст чи оновлення основних фондів комунальної форми власності (насамперед на завершення будівництва й реконструкції об'єктів зі ступенем будівельної готовності понад 70%) тощо.

Також частина 3 статті 105 БК України регламентує, що розподіл субвенції на виконання інвестиційних програм (проектів) здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, з урахуванням завдань і заходів державної стратегії регіонального розвитку, регіональних стратегій розвитку на підставі формалізованих параметрів, що базуються на фактичних і прогнозних показниках економічного й соціального розвитку відповідної території (основними з яких є показники обсягу промислового виробництва, обсягу валової продукції сільського господарства, обсягу інвестицій в основний капітал, рівня щільності населення, рівня безробіття населення, доходів населення в розрахунках на одну особу, середньомісячної заробітної плати працівників) [3].

Слід відмітити, що Порядку щодо розподілу субвенції на виконання інвестиційних програм (проектів), визначеного Кабінетом Міністрів України, не існує. Натомість Постановою Кабінету Міністрів України від 18.05.2011 року № 520 [16] затверджено Порядок та умови надання субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на виконання інвестиційних програм (проектів), у якому передбачалися положення щодо того, що орієнтовні обсяги субвенцій визначаються головними розпорядниками бюджетних коштів з огляду на чисельність населення та рівень соціально-економічного розвитку регіону. Проте порядку надання субвенції в постанові немає (затверджуються лише умови її надання).

Водночас аналіз законів про Державний бюджет України за останні роки свідчить, що субвенція на виконання інвестиційних програм (проектів) фактично замінюється низкою інших субвенцій. Замість неї передбачаються субвенції на соціально-економічний розвиток регіонів, субвенції на здійснення заходів щодо соціально-економічного розвитку окремих територій тощо. Відразу виникає декілька логічних питань. Зокрема, до якого виду міжбюджетних трансфертів з огляду на статтю 97 БК України віднести вказані субвенції?

Чому жодного разу від часу прийняття БК України норми статті 105 БК України так і не застосовувалися під час формування Державного бюджету України?

Усе викладене є свідченням того, що в нашій державі досі так і не сформувалася чітка тенденція до децентралізації бюджетних повноважень. Для пришвидшення цього процесу насамперед необхідно розробити комплексний план заходів із реформування всіх галузей суспільної сфери, оскільки всі вони тією чи іншою мірою потребують певних перетворень і мають безпосереднє відношення до бюджетної системи України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зведення фінансових і бюджетних показників місцевих бюджетів у грошовій формі за 2011 рік: інформативні матеріали Міністерства фінансів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minfin.gov.ua>.
2. Зведення фінансових і бюджетних показників місцевих бюджетів у грошовій формі за 2012 рік: інформативні матеріали Міністерства фінансів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minfin.gov.ua>.
3. Бюджетний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 50-51. – Ст. 572.
4. Зведення фінансових і бюджетних показників місцевих бюджетів у грошовій формі за 2013 рік: інформативні матеріали Міністерства фінансів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minfin.gov.ua>.
5. Зведення фінансових і бюджетних показників місцевих бюджетів у грошовій формі за 2014 рік: інформативні матеріали Міністерства фінансів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minfin.gov.ua>.
6. Про Державний бюджет України на 2013 рік: Закон України від 06.12.2012 року № 5515-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 5–6. – Ст. 198.
7. Про Державний бюджет України на 2014 рік: Закон України від 16.01.2014 року № 719-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 9. – Ст. 93.
8. Про Державний бюджет України на 2011 рік: Закон України від 23.12.2010 року № 2857-VI // Офіційний вісник України. – 2010. – № 99/1. – Ст. 3541.
9. Про Державний бюджет України на 2012 рік: Закон України від 22.12.2011 року № 4282-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 34–35. – Ст. 414.
10. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 року № 333-р // Офіційний вісник України. – 2014. – № 30. – Ст. 831.
11. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 року № 333-р // Офіційний вісник України. – 2014. – № 30. – Ст. 831.
12. Про внесення змін до Конституції України: проект Закону України від 26.06.2014 року № 4178а [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=51513.
13. Про схвалення Концепції застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 14.09.2002 року № 538-р // Офіційний вісник України. – 2002. – № 38. – Ст. 1793.
14. Про схвалення Концепції реформування місцевих бюджетів: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.05.2007 року № 308-р // Офіційний вісник України. – 2007. – № 38. – Ст. 1526.
15. Про затвердження Основних підходів до запровадження програмно-цільового методу складання та виконання місцевих бюджетів: Наказ Міністерства фінансів України від

02.08.2010 року № 805 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=289413&cat_id=288202.

16. Про затвердження Порядку та умов надання субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на виконання інвестиційних програм (проектів): Постанова Кабінету Міністрів України від 18.05.2011 року № 520 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 37. – Ст. 1531.

REFERENCES

1. Summary of Financial and Budgetary Performance of Local Budgets in Monetary Terms for 2011 : Informative Materials of the Ministry of Finance of Ukraine [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.minfin.gov.ua>.
2. Summary of Financial and Budgetary Performance of Local Budgets in Monetary Terms for 2012 : Informative Materials of the Ministry of Finance of Ukraine [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.minfin.gov.ua>
3. Budget Code of Ukraine // *Vidomosti Verkhovnoy Radi Ukraine*. – 2010. – № 50-51. – Art. 572.
4. Summary of Financial and Budgetary Performance of Local Budgets in Monetary Terms for 2013 : Informative Materials of the Ministry of Finance of Ukraine [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.minfin.gov.ua>.
5. Summary of Financial and Budgetary Performance of Local Budgets in Monetary Terms for 2014 : Informative Materials of the Ministry of Finance of Ukraine [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.minfin.gov.ua>.
6. On the State Budget of Ukraine for 2013 : Law of Ukraine of 06.12.2012 № 5515-VI // *Vidomosti Verkhovnoy Radi Ukraine*. – 2013. – № 5–6. – Art. 198.
7. On the State Budget of Ukraine for 2014 : Law of Ukraine of 16.01.2014 № 719-VII // *Vidomosti Verkhovnoy Radi Ukraine*. – 2014. – № 9. – Art. 93.
8. On the State Budget of Ukraine for 2011 : Law of Ukraine of 23.12.2010 № 2857-VI // *Oficiyniy visnik Ukraine*. – 2010. – № 99/1. – Art. 3541.
9. On the State Budget of Ukraine for 2012 : Law of Ukraine of 22.12.2011 № 4282-VI // *Vidomosti Verkhovnoy Radi Ukraine*. – 2012. – № 34–35. – Art. 414.
10. On Approval of the Concept of Reforming Local Self-Government and Territorial Organization of Power in Ukraine : Ordinance of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 01.04.2014 № 333-p // *Oficiyniy visnik Ukraine*. – 2014. – № 30. – Art. 831.
11. On Approval of the Concept of Reforming Local Self-Government and Territorial Organization of Power in Ukraine : Ordinance of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 01.04.2014 № 333-p // *Oficiyniy visnik Ukraine*. – 2014. – № 30. – Art. 831
12. Draft Law of Ukraine “On Amendments to the Constitution of Ukraine” dated 06.26.2014 № 4178 [Electronic resource]. – Access mode : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=51513.
13. On Approval of the Concept of Performance-Based Budgeting : Ordinance of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 14.09.2002 № 538-p // *Oficiyniy visnik Ukraine*. – 2002. – № 38. – Art. 1793.
14. On approval of the Concept of Reforming Local Budgets : Ordinance of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 23.05.2007. № 308-p // *Oficiyniy visnik Ukraine*. – 2007. – № 38. – Art. 1526.
15. On Approval of the Main Approaches to the Implementation of Performance-Based Method of Preparation and Execution of Local Budgets : Order of the Ministry of Finance of Ukraine of 02.08.2010 № [Electronic resource]. – Access mode : http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=289413&cat_id=288202.

16. On Approval of the Procedure and Conditions for Granting Subsidies from the State Budget to Local Budgets for Investment Programs (Projects) : Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 18.05.2011 № 520 // *Ofitsiyniy visnik Ukraine*. – 2011. – № 37. – Art. 1531.

УДК 347.73: 336.2 (477)

МОЖЛИВІСТЬ ВЧИНЕННЯ ДІЙ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ ЗА ВИКОНАВЧИМИ ДОКУМЕНТАМИ СУДІВ

Яковенко Є.О., к.ю.н., гол. держ. інспектор

*Головне управління Державної фіскальної служби України у Дніпропетровській області,
вул. Сімферопольська, 17-А, м. Дніпропетровськ, Україна
yakovenkoE@i.ua*

Соколенко О.Л., д.ю.н., професор

*Дніпропетровський національний університет ім. Олесь Гончара,
проспект Гагаріна, 72, м. Дніпропетровськ, Україна
Sokolenko2003@rambler.ru*

Статтю присвячено актуальним питанням, які пов'язані з можливістю вчинення дій органами Державної фіскальної служби України на користь або в інтересах держави за виконавчими документами судів, які, зокрема, передбачають як додаткове покарання конфіскацію майна, що належить засудженому. Вчинення таких дій можливе лише за правилами (порядком), встановленими законами України, де кожний суб'єкт таких правовідносин зобов'язаний вчиняти ту чи іншу дію. Відсутність повноважень на вчинення та правил (порядку), встановлених законами України, за якими такі дії можуть вчинятися, позбавляє будь-який орган державної влади, зокрема органи Державної фіскальної служби України, можливості їх здійснення.

Ключові слова: конфіскація майна, суд загальної юрисдикції, що спеціалізується на розгляді кримінальних проваджень, органи Державної фіскальної служби України, державний виконавець, повноваження, функції, порядок.

ВОЗМОЖНОСТЬ СОВЕРШЕНИЯ ДЕЙСТВИЙ ОРГАНАМИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ФИСКАЛЬНОЙ СЛУЖБЫ УКРАИНЫ ПО ИСПОЛНИТЕЛЬНЫМ ДОКУМЕНТАМ СУДОВ

Яковенко Е.А.

*Главное управление Государственной фискальной службы Украины в Днепропетровской области,
ул. Симферопольская, 17-А, г. Днепропетровск, Украина
yakovenkoE@i.ua*

Соколенко О.Л.

*Днепропетровский национальный университет им. Олесь Гончара,
просп. Гагарина, 72, г. Днепропетровск, Украина
Sokolenko2003@rambler.ru*

Статья посвящена актуальным вопросам, которые связаны с реализацией полномочий органов государственной власти, в частности органов Государственной фискальной службы Украины, и порядком исполнения дополнительного наказания в виде конфискации имущества, которое принадлежит осужденному. Совершение таких действий возможно только по правилам (порядку), установленным законами Украины, где каждый субъект таких правоотношений обязан совершать то или иное действие. Отсутствие полномочий на совершение и правил (порядка), установленных законами Украины, по которым такие действия могут быть совершены, лишает какой-либо орган государственной власти, в том числе органы Государственной фискальной службы Украины, возможности их осуществления.